

t. Nem
göskod-
és csa-
fogadá-
klással,
Messi-
a szűz

2:1—20.
LY” —
év óta
megál-
t: nem
a gon-
e alatt
tkezte-
t hely.
előtte,
dik to-
tt nyu-
ámuk-
tik öt,
ndéget.
hivat-
zgetik,
az ün-
mehet,
életed,
d mel-
dó la-

8:22—

UNK”

Jézus,
meg-
nyert
aratot.
munk-
senki
telmét.
gondo-
elenti:
zságul,
nk Is-
hogy
hogy
gtalál-
lehe-
zultak,
n élni.
néltová
ta éle-
ak is.
elnőtt,
alt ér-
ömün-

il szű-

A há-
s időd,
ja”, és
Közé-
ragad-
neked
kezed,
vagyis
és az
meg-
en, el-
6 le-
t. Ha
d szí-
Olvasd
nyersz
sznál
egyen
banat
szédét
ad, ha
i.
nk.

izánál
rás. A
lköző
kér-
lakás.
ásztor
Októ-

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XIX. (LIV.) ÉVF. 51. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. DECEMBER 21.

Karácsonyi köszöntő

A Szovjetunióbeli Evangéliumi Ke-
resztyén Baptista Össz-szövetségi Ta-
nács elnökségének karácsonyi körlevele
a világ összes keresztyéneihez:

Kedves Testvérek a Krisztusban!
Szívélyesen üdvözljük Önöket kará-
csony nagy ünnepe alkalmából. A kis-
ded Jézus születésének éjszakáján az
angyalok kórusának csodálatos magasz-
talásával hírül adták a betlehem-i me-
zők: „Dicsőség a magasságos mennyek-
ben, a földön béke és az emberek-
hez jóakarát” (Lk 2:14).

A szent könyv, a Biblia feltárja ne-
künk, hogyan dicsőítik Istent az egek-
ben, ahol ünnepélyesen hangzik a ma-
gasztaló himnusz: „Szent, szent, szent a
seregek Ura... aki volt, van és lesz”
(Jel 4:8).

A dicsőítő égi kórushoz csatlakozik a
keresztyén gyülekezetek dicsőítő éneke,
hirdetve a népek között a Megváltó és
Üdvözítő — Jézus Krisztus, Isten Fia —
világra jöttét.

A Megváltó Krisztus világra jöttével
az emberek számára megnyílt az Isten
jóakarata. Beteljesültek a prófétai sza-
vak: „Kegyelem és igazság... az igaz-
ság ered a földről...”

Kedves testvérek és testvérnők, kará-
csonykor, amikor egyben az 1976-os új
év küszöbén állunk, adjunk hálát az Is-
tennek az ő jótéteményeiért, amelye-
ket olyan bőkezűen adott, az Ige sza-
vaival: „Mert megjelent az Isten id-
vezítő kegyelme minden embernek”
(Tit 2:11).

Adjunk hálát Istennek azokért a lát-
ható eredményekért, amelyek a nemzet-
közi feszültség csökkenésének, valamint
az együttműködés és a népek közötti
egyetértés szellemének talaján jöttek
létre. Mint az európai kontinens lakói,
adjunk hálát Istennek a biztonsági és
együttműködési konferencia történelmi
dokumentumáért, melyet az európai
kormányok, valamint az USA és Kana-
da vezetői írtak alá Helsinkiben. Bár-
csak ez a jó példa követésre találna a
többi kontinensen is!

Az Úr meghatározta mindnyájunk
számára, hogy földi életünkkel igazol-
juk az újjászületést. Tegyük bizony-
ságot Krisztusról a huszadik század
utolsó negyedében. Bár növekedne be-
nünk a Jézus Krisztusra való hasonló-
ság, hogy ezáltal hatással legyünk csa-
ládunkra, a társadalomra és szolgáljunk
áldásul mind a földön, mind a meny-
nyekben, hirdetve az isteni akarat meg-
valósulását.

Aldjon meg minket Isten, hogy le-
gyünk békét hirdető a földön, és se-
gítsük elő az angyalok énekének betel-
jesedését: „A földön béke, és az em-
berekhez jóakarát.”

Kívánunk az Úr gyermekeinek Krisz-
tusban gazdag karácsonyt és boldog új
esztendőt. Kívánunk gazdag áldásokat
ez életben, magasztalva és szolgálva az
Urát, a mi Jézus Krisztusunkat.

Szívélyes üdvözléssel:
az Össz-szövetségi Tanács

Laczkovszki János:

Elkötelező ajándék

„Odaadta önmagát miértünk, hogy megváltson minket
minden gonoszságtól, és tisztítson minket tulajdon népévé,
amely jócselekedetekre törekszik” (Titus 2:14).

Önmagát adta — hangzik felénk az apostoli bizonyosságtétel-
ből a karácsonyi örömmézenet, amely határozottan hirdeti szá-
munkra az Úr Jézus születésének lényegét és célját. Szüksé-
günk van a világos és Szentlélektől ihletett bizonyosságtételre,
mert még a keresztyéneknek is nagy kísértés a hagyományos
formaságokkal történő karácsonyi ünneplés, mintha minde-
nekföltre azt várná Isten tőlünk. Holott az Igében és az Ige
által munkálkodó Szentlélek fel akarja ragyogtatni számunk-
ra mennyi Atyánk életmentő szeretetét, amelyet abban tett
nyilvánvalóvá, hogy egyszülött Fiát adta a benne hívők meg-
tartására és üdvöztetésére (Jn 3:16). Istennek ebben a világot
megajándékozó szeretetében meg kell hallanunk az atyai szív
életmentő szeretetének a dobogását. Krisztus emberré szüle-
tésében és életében egyrészt felragyog közöttünk a bűn miatt
bennünk elhomályosított és eltorzult isteni ábrázat, másrészt
az Atya bűnbocsátó kegyelmében és a Jézus Krisztusba vetett
hit által visszanyerhetjük a bűn következtében elvesztett is-
tenfiúságunkat. Urunk testet öltésében nemcsak az Atya irán-
tunk való szeretete, hanem az Atya akaratát magáévá tevő
Fiú értünk hozott áldozata is nyilvánvalóvá lett. Hiszen Urunk
kat egyrészt az Atya iránti engedelmissége, másrészt az
irántunk való szeretete készíthette arra, hogy Istennel
való egyenlőségétől önmagát kiüresítve, mennyi dicsőségét
letéve, leszálljon a földre, és hozzánk hasonló módon vegye
fel emberi testünket, vállalva ezzel emberi életünket is.
Nem él istenfiúságának hatalmával, hogy az övéi, akik közé
jött, nem fogadták be őt. Emberi testben szolgáló életét
azzal fejezi be, hogy Isten Bárányaként magára veszi a vi-
lág bűneit és áldozatként adott, ártatlan, szent vére érdeme
által a benne hívőket megváltja a bűn következményétől, a
kárhozáttól.

Igy lett Isten akaratának megvalósulása folytán a kará-
csony Jézus Krisztus üdvözítő művének első állomása. Ezért
nem akadátnak el — még karácsonykor sem — hálás em-
lékezésünkben és hódoló tiszteletadásunkban a jászolbölcső-
nél, amelyben kisgyermekként fekszik a világ Üdvözítője.
Annak a magasztos hivatásnak a szemléletében sem reked-
hetünk el, amelyet Mária kapott az üdvterv megvalósításá-
ban. Ha karácsonyi ünnepléseinkben a gyermek Jézust illő
hódolattal kívánjuk magasztalni, akkor lélekben és hittel
végig kell tekintenünk azon az úton, amely a jászolnál kez-
dődik, és a Golgotán értünk hozott áldozatban ér céljához.
Ha valóban meg akarjuk érteni az Úr Jézus értünk hozott
áldozatának teljességét és lényegét, akkor mindig együtt
kell néznünk a betlehemi jászolt a golgotai kereszttel.

Az Úr Jézus — számunkra titkot jelentő — testetöltésében
szeretetét, kereszthalálában legmagasabb fokú áldozatát, fel-
támadásában pedig hatalmát és dicsőségét szemléltethetjük.
Aki Isten hatalmában nem kételkedve, hittel keresik a gyer-
mek Jézust és benne az Isten Fiát, azok számára is fel-
ragyog a jászolban fekvő gyermeket körülvevő glóriában
a szeretet, az áldozat és Isten dicsőségének fénye.

Miértünk — minékünk. — Nagy kegyelem az, hogy a
világ Üdvözítőjét, a mi Urunk Jézus Krisztust sem egyéni-
leg, sem közösségre nem sajátíthatja ki senki önmagának.
Nem zárhatja el senki mások előtt az üdvadóhoz vezető utat.
A karácsonyi evangélium Isten hozzánk intézett szava. A
testetöltött Ige által a mennyi Atya szól az emberhez. Élet-
mentő szeretetét Isten nem csupán egy nép, hanem e lakott
föld emberisége iránt nyilvánítja ki. A bűnbocsátást hird-
ető és gyermekeit önmagához hívó atyai szót mindenki
meghallhatja. Az egyszülött Fia által tudunkra adott üd-
vözítő akaratát mindenki elfogadhatja. A Jézus Krisztus-
ban felénk hangzó, haza hívó szónak engedelmeskedve, Isten-
ben mennyi, szerető Atyára találhatunk. Az emberben
pedig — még abban az esetben is, ha tőlünk távol élőről
vagy ellenségünkről lenne szó —, felismerhetjük a saját
testvérünknek, akit éppen azért kell szeretnünk, mert mi is
érdemtelenségünk ellenére és kegyelemből lettünk Isten gyer-
mekei. Krisztus nemcsak a mi bűneinkért, hanem az egész
világért lett engesztelő áldozat (1Jn 2:2). Ez az értünk ho-
zott áldozat alapja annak, hogy Isten gyermekei az örök
élet reménységében és kibeszélhetetlen, dicsőült örvendezés-
sel ünnepelhetik a karácsonyi ünnepeket és élhetik minden-
napi életüket (1Pt 1:8). Képtelenek vagyunk felmérni és
felsorakoztatni mindazt, amivel Isten megajándékozott min-
ket egyszülött Fiában. A főpapi imádság szerint Urunk ki-
nyilatkozta számunkra az Atya nevét: SZERETET. Közöl-
te velünk az Atya üzenetét: bűnbocsátat, kegyelem, üdvös-
ség. Küldetését azzal koronázta be, hogy önmagát adta mi-
értünk és minékünk. Ennél többet nem adhat senki mások-
ért. És ezt mind azért tette, hogy mi is ott lehessünk vele

abban a dicsőségben, amelyből leszállt hozzánk megváltani
minket, és amelybe visszatért halálából való feltámadása
után, ahonnan várjuk hatalommal és dicsőségben való visz-
zatérését az övéiért. Ebben a reménységben élve kell ke-
resnünk, mint Isten gyermekeinek, a földi életben való fel-
adatunkat és missziókat is.

Tisztítson minket tulajdon népévé! — Karácsonyi isten-
tisztelteink és lelki csendességünkben foglalkoznunk kell
azzal a kérdéssel is, hogy mire kötelez minket Urunk értünk
hozott áldozatának hit által való elfogadása.

Az ige szerint — kegyelme által — a maga tulajdonává
akarja tenni az embert. Ez a tulajdonjog azt is jelenti, hogy
rendelkezni akar velünk akarata megvalósításában ezen a
földön. Isten akarata az, hogy megváltott népe hirdesse an-
nak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos vi-
lágosságára hívott mindenkit (1Pt 2:9). Ezt a feladatunkat
a bizonyosságtételben és a szolgálatban kell végeznünk.

A karácsonyi történetben jelentős feladatot kapnak a pász-
torok is, akik az angyali híradás nyomán jutottak el Jézus
jászolához. Feladatuknak tartották, hogy elmondják mindazt,
ami megmondott nekik a kisgyermekről (Lk 2:17).

Az evangélium hirdetésében és az emberi szívekben való
győzelemre jutásban ma is nagy szerepe van a bizonyosság-
tételnek. Jézus születése történelmi tény, ezért ezt senki
sem tagadhatja. Azt azonban már megkérdőjelezheti az em-
ber, hogy kicsoda a jászolban fekvő gyermek: József fia?
Mária fia? Vagy valóban az Isten egyszülött Fia? Nekünk,
ma élő krisztuskövetőknek, az a nehéz feladat jut osztály-
részüll, hogy az Úr Jézus istenségéről tegyünk bizonyosságot.
Nagy kérdés azonban, hogyan tegyünk ezt. Ne felejtjük el,
hogy a karácsonyi evangélium szíveket érintő ereje nem
csupán a Szentlélek ihlette igehirdetésekből, hanem Jézus
Krisztus bennünk való megszületésében és az ezt követő szol-
gálatban válhat átütő erejűvé.

Az értünk hozott isteni áldozat és megváltás célja a jó
cselekedetekre törekvő nép életre hívása. Ez a világ, amely
Isten szeretetének lett a tárgya, nehezen, vagy egyáltalán
nem érti az un. „kánaáni” nyelvet. Előfordul, hogy az ige-
hirdetésünkből és a legszebb bizonyosságtételeinkből is csak
szavakat ért meg. A jó cselekedeteket azonban még az ide-
gen nyelven beszélő emberek is megértik.

Istennek az az akarata, hogy népe áldozatos, szolgáló
szeretet által tegyen bizonyosságot arról, hogy Jézus Krisztus
megváltása valóság. Ezt hirdesse a tettekben megnyilvánuló
szeretetünk és áldozatunk! Az Isten és embertársaink iránti
szeretetet azon a fokon kell kinyilvánítanunk, ahogy Isten
szeret minket. Isten parancsolata az, hogy higgyünk az ő
Fiának, Jézus Krisztusnak nevében és szeressük egymást,
amint megparancsolta nekünk (1Jn 3:23).

Istennek irántunk való szeretete és az egymás iránt gya-
korolt szeretetünk tegye áldottá karácsonyi ünneplésünket
és a jó cselekedetek által végzett szolgálatunkat!

Kegyelemben gazdag karácsonyi ünnepeket kívánunk
a BékeHírnök minden kedves olvasójának:

a SZERKESZTŐSÉG

Beteljesült ígélet

Magasztalja lelkünk az örökkévaló Atyát, aki szent, dicsőséges és mindörökké imádatra méltó! Hódoljunk előtte, mert Őr-Isten ő, akinek hatalma mindenre kiterjed! A teremtettség, a látható és láthatatlan világok, alkotó hatalmát hirdetik. Hitbeli imádságunk szavával keressük őt, akit végtelensége, mindenhatósága, fel nem mérhető nagy volta nem tartott vissza attól, hogy örökkévaló szeretetének indításából lehajoljon hozzánk.

Karácsony éjszakáján Betlehemben megjelent az Atya-Isten megváltó szerete a testté lett Igében. Eljött hozzánk, emberekhez egyszülött Fiában, akiben gyönyörködik (Mt 3:17). Értelmünkkel nem tudjuk felfogni, csupán hitből élő lelkünk ujjongása és érzelmi világunk túlradó öröme sejtí kibeszélhetetlen atyai szeretetének megrendítő és csodálatos tettét.

Most itt van újra karácsony szent ünnepe. A szívünkbe fogadott ősi próféciák Messiást jövendőző üzenetei felélednek szívünkben és gondolatvilágunkban, hogy harmonikus szépséggel ötvöződjön a szent éj eseményeivel. Krisztus Jézus születése hirdeti, hogy Isten beteljesítette ígését. Karácsonyi élményünk középpontja és tengelye a megszületett Gyermeke. Elővé és gyözmessé akkor válik e Középpont, ha hitismeretünkben uralkodóan ott van karácsony Szülötte, úgy mint Istentől küldött Megváltó, aki azért jött, hogy „meghaljon a mi bűneinkért és feltámadjon a mi megtisztulásunkért” (Róm 4:25). Hinnünk kell azonban úgy is benne, mint Krisztus-Királyban, akit Őrá és Krisztussá tett az Isten, „azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek” (ApCs 2:36). Krisztusban hinni, „aki mindeknek felette örökké áldandó Isten” (Róm 9:5), „királyok Királya és uraknak Ura” (Jel 19:16). Jézus Krisztus királyságáról már a próféciák is megemlékeztek (És 9:6, Zsolt 24:9, Zsolt 29:10 stb.). Uralma elsősorban a közösségre vonatkozik. Az eklészia az övé, jogos tulajdona. Mária által megszületett e földre Isten szerető és megváltó akaratából. Szent vére árán váltotta meg és vette birtokába a benne hívők közösségét. Ezért ő a gyülekezet feje, irányítója és uralkodója. Krisztus a megváltás útján nemcsak a közösségre szerzett jogokat magának, hanem az egyes lélek-

re is. Aki hisz őbenne, abban a kegyelem által Őrá lesz. Ennek az uralomnak a célja a megváltás beteljesülése. Más szóval azért született emberre, hogy szabaddá váljon a megváltás útján nemcsak a közösségre szerzett jogokat magának, hanem az egyes lélek-

Karácsony Szülöttét ne csak ünnepi hangulattal fogadjuk. Kevés az és nagyon szegényes, ha csupán elmálló szép érzelmi élmény Krisztus születésének évfordulója. Ne csak fogadjuk az ünnepet, hanem csatlakozzunk Krisztushoz. A szó gyakorlati értelmében ez azt jelenti, mint elhelyezkedni országában, beilleszkedni birodalmába. Jézus Krisztus országa, a Megváltó birodalma az ő megtestesülésének pillanatában jött létre, hogy befogadjon a megváltottakat. Mindazok „akik befogadták őt, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek” (Jn 1:12). Számunkra is, akik hit által gyermekei vagyunk, van fenntartott helye. Ezt elfoglalni nem egyéb, mint Krisztushoz csatlakozni. A gyakorlati keresztülvitel erre vonatkozóan a következőket kívánja meg: Krisztushoz csatlakozunk, ha a hitben elfogadott megváltó kegyelem által hajlékot nyújtunk neki. Ez az első karácsonyi feladat. Egész valónkat feltárni az Újszülöttnak, a Megváltónak egész életünkre kiterjedően otthont nyújtani.

Szükséges tehát, hogy a kegyelem gyermekei legyünk és minden igyekezettel keressük a kegyelemben való erősödést. Másodszor Krisztushoz csatlakozunk, ha teljes meggyőződéssel hiszünk benne. Hisszük, hogy a jászolban fekvő kisgyermek Isten Fia, az Atya Egyszülöttje és az emberiség Megváltója. Hiszünk az általa hozott erkölcsi törvényben. Hitünknek olyan nagynak kell lennie, hogy térdre kényszerítsen a jászolbölcső előtt éppen úgy, mint a golyókat keresztnél. Jellemezze Krisztushoz tartozásunkat végül, hogy hitünket cselekedeteinkkel bizonyítjuk. A hit cselekedetek nélkül meghalt önmagában (Jk 2:17). A hívó élet az Őr Jézus erkölcsi törvénye iránt tanúsított hűségese cselekvés.

„Menjünk el mind Betlehemig” és boruljunk le háláadásra. Teljen meg szívünk Isten megváltó szeretetének végtelen gazdagságával. „Lássuk meg e dolgot, amelyet az Őr kijelentett nekünk” (Lk 2:15).

Dobner Béla

Fény a sötétben

János evangélista szerint a titokzatos Ige — aki által minden lett, ami van — az emberek világossága. Jézus Krisztus nem tiltakozik az ellen, hogy őt fénynek lássák az emberek, sőt egyenesen kijelenti: „En vagyok a világ világossága” (Jn 12:46).

János, maga mögött tudva Jézus földi munkásságát, s emlékezve a próféciákra, az Őr kijelentéseire is, mintegy összegezőként mondja: „Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága” (Jn 1:4).

Miért nevezi magát Jézus, a Messiás, világosságnak? Ha bibliai idézettel akarunk válaszolni, akkor azért: „hogy beteljesedjék az ige, amit szólt az Őr a próféta által”. Hány-szor és hány-szor olvassuk ezt a mondatot a Szentírásban! Igen, a Messiás megjelenésétől — többek között — azt is várják a próféták, hogy fölragyogjon a fény a sötétségben.

És 9:2-ben ezt olvassuk: „A nép, amely sötétségben járt, nagy világosságot fog látni, s azok fölött, akik a halál árnyékának földjén laknak, felragyog a fény.” Hogy konkrétan miről van szó, azt az első vers foglalja össze: „Nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van, bár először megalázta Zebulon és Naftali földjét, de később megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját, a pogányok határát.” — S hogy ez a fény valóban fölragyogott, s hogy valóban azon a területen, amelyet a próféta megjelölt, azt Máté evangélista jegyezte föl: „(Jézus), miután otthagyta Nazáretet, a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftali határában telepedett le, hogy beteljesedjék, amit Ésaiás mondott...” (Mt 4:13-14).

A betlehemi eseményeken s a hozzájuk kapcsolódó tudósításokon szinte átsüt az univerzalizmus, az az eszme, ami szerint a Messiás nem csak a zsidóké. A zsidó pásztorok mellett a mezopotámiai pogány mágusok is eljönnek a jászolbölcsőhöz, mert az asztrológia nyelvén fogalmazott kijelentés eljut hozzájuk. (És nemcsak a bölcsönél találkoznak a pogányok a választott nép gyermekeivel, hanem szinte mindegyik és mindig, amikor igazán keresik Istent, mert Jézusban Isten magasatos egybeszerkesztő munkája kezdődött meg.)

Az univerzalizmus, Istennek az általános, minden nép felé irányuló kegyelemhirdetése azonban nem az anyagi üzenetben nyer először megfogalmazást („...mert született néktek ma a Megtartó...”, hirdetek néktek nagy örömet, mely minden népek öröme lesz!), hanem sokkal előbb, már az őszö-vetségi próféciákban.

A korábban idézett ésaiási ige is pogányokról szól. Ésaiás 42:6 színtén: „...népek szövetségévé teszlek, pogányok világosságává”. És 60:3-ban ezt olvashatjuk: „Népek jönnek világossághoz, és királyok a néked föltámadt fényességhez.” És 49:6-ban pedig: „Kevés az, hogy nékem szolgálj légy a Jákob nemzetségeinek megépítésére és Izrael megszabadult-jainak visszahozására, sőt a népeknek is világosságu adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

Mindezeknek a próféciáknak a beteljesedését látta meg a Szentlélek megvilágosítása nyomán Simeon, amikor a gyermek Jézust karjára vette és így fohászzkodott: „Mostan bocsátd el, Uram, a te szolgádat a te beszéd szerint békességben: mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szeme láttára, világosságu a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izraelnek dicsőségére” (Lk 2:29-32).

Az idézett igékben Jézus úgy áll előttnk, mint aki Világosság. Fényre, világosságra a sötétben van szüksége, a sötétben, ahol tehetetlenül ülnek, „guggolnak” jöszemű, látni vágyó emberek. A vakok között fölösleges a fény.

A vak zsidóknak nem kellett Jézus. János evangélista ezt így fejezi ki: „Az igazi világosság már eljött a világba...”, a világban volt, de a világ nem ismerte meg őt — az övéi közé

„Akiben én gyönyörködöm”

A nagy, széles égboltozat, mint Isten mindent látó szeme szüntelenül nyitottan erre a világra figyel. Hosszú-hosszú idő óta most újra öröm csillog ebben a szemben, s ez a derű még a földön is látható. Egyszer megnyilvánult fényes anyagi jelenésben, s rendkívüli csillag hasította szét csekély időre a sötétség komor uralmát. Akkor futásnak eredtek emberek, hogy meglássák, mi az, ami felderítette az Istent. Nem túl sokára rábukkantak az okra. Mire meglelésbe fogtak volna, hogy méltó-e a dolog rá, hogy örvendezni lehessen rajta felszakadt keblük rozsdás zárja. Valami kimondhatatlan felszabadultság vonult be, hogy szabadjára engedjen egy sóhaj, mit akkorra őriztek magukban, ha az életükben minden a legjobban rendeződik. Csodálkozás, ujjongás a szív érzéseinek visszafoghatatlan kiáradása... Más kised is mosolyog, de úgy senki, mint a jászolban nyugvó. Csak rá kell szegezni tört tekintetünket, s kiapadhatatlan vidámság rezdül át megfásult lényünkön.

Kár, hogy a pásztorok szedelőzködni kezdenek, s a bölcsök is kezdik hosszú útra nyergelni állataikat. Sokkal könnyebb beleesni a gondolat vonzásába, hogy le kell horgonyozni azon a helyen. Vagy újra meg újra hosszú utakat megtenni, hátha részesedhetnek az Atya örömeiben. Hadd hangozzék fel az a régi történet! S ha el nem mehetünk oda, akkor képzeljük csak el a megtörténeteket. Valahogy éljük át újra és újra. Minden bizonytalanságban van a titka, hogy édes ünnepi érzésbe oldódjék fel fagyos merevségünk.

Beszéljünk sokat, de csak a kisedről. Becézzessük ellágyulva vagy dalmíveken tornáztatva. Ezek segítenek abban, hogy örömetlen bensőnkét farsztó munkával megpróbáljuk egy rég-volt esemény színpadává változtatni,

persze csupán csak képileg. Aztán, amikor véget ér az előadás, ismét kongóan üres lesz lelkünk színpada. Szegényebb, kopárabb, mint akinek soha nem volt senkije. Mert tudjuk, hogy kicsodánk lehetne.

Kár volna azonban feladnunk a reményt. Akadhat számos segédeszköz, mely alkalmas bizonyos hangulatok gerjesztésére. Ezek némi fantáziával hasonlóan vehetők az öröm pezsdüléséhez. Nézz hosszán, álmódózon a gyertya fényébe, s ne gondold rá, hogy mily szegényes fényesség a pásztorokat elkápráztató fényzöngőhöz képest. Aztán folytatd tovább a szemlélődést, ezután is csak kifelé. Csillagszórók gyúlnak, fényök illatoznak, s megannyi más dolog segít benne, hogy ünnepnek érezd e rendkívüli napokat. Eközben talán úgy véled, hogy nem egészen természetes a kapcsolódás a hangulateltő eszközök és az első karácsony felülről sugallt hangulata között. S azt is, hogy az ünnep lényegéhez ezek által nem közelebb kerülsz, csupán pótnyagok valaminek a felejtésére. Ha ebben a dologban derengeni kezd benned némi fény, akkor már valamikétfelfogtál magadban az Isten karácsonyi derűjéből.

Az Atya elgyönyörködött az első karácsony éjszakáján a betlehemi jászolban szendregő életben, aztán továbblépett a beteljesülés felé. Továbblépett, de sajnálja azokat, akik megrekedtek a kezdetnél, s várnak valamilyen valószínűtlen angyaljelenségre.

„Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm” teljesedik ki az Őr öröme az engedelmisség ösvényére lépő Fiában. Aztán szemével egybefogja azt a teremtet világot, hátha gyönyörködhetne benne.

Fortin László

„Csillag származik Jákobból...”

jött, de az övéi nem fogadták be őt (Jn 1:9-11). Kényelmetlen volt az új világosság, hisz leleplezte a törvényeskedést, a képmutatást, az önzést, a szeretetlenséget, a zsarnokságot és minden bűnt, amit a választott nép — Isten tisztelete mellett — oly természetesnek tartott. Ez a fény besütött a szív mélyébe, s nem minden szívből váltott ki olyan bizonyágtételt, mint a megtérő, „észheztérő” Péterből: „én bűnös ember vagyok, Uram!”, hanem sokszor nagyon sokszor kemény ellenállásba ütközött. Letaszítani a hegyről! Megkövezni! Eredj a mi vidékünkéről! Tévtanító! Törvényrontó! Istenkáromló! — És végül: Halált rá! Feszítsd meg! A leleplezett, fénycsóvába került, de jobbulni nem akaró ember természetes reagálása ez.

S a sötétben ülő, már-már megvakult, megvetett pogányok fényre sóvárgón tekintenek a hozzájuk lehajló, velük együtt étkező Messiasra. Szinte belevakulnak a fénybe: Van szabadulás! Zákeusnak, a csaló vámtisztnek éppúgy, mint a hatodik férfivel élő megvetett samariai nőnek. S ez a samariai — Jézus szájából hallhatja azt, amit kevesen hallottak a Mestertől (mert mer kérdezni, s a kérdése valóban őszinte, nem amolyan mesterkélt filozofikus tudakolódzás), hogy ő a Messiás, ő, aki épp most egy kivetett nővel beszél annak ellenére, hogy ezen tanítványai nem sokkal később megütököznek majd.

Karácsony, fény, pompa, ragyogás. Csillag, fényes, nagyon fényes, bölcsvezető, pásztorcsodálkozató. És Jézus, a Világ Világossága, az övéi világossága, a pogányok, a népek világossága. Ésaiás: „... világosságu adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

Benned milyen hatást vált ki Jézus fénye? Látod egyáltalán? Örömmel tölt el a szabadulás lehetősége, vagy zavar a nagy fényesség? Behunyod a szemed, hogy ne láss semmit? Merj szembenézni önmagaddal a fényben is, és kérdezd meg őt, a nagyra nőtt Messiaszt, Krisztust, az Isten Fiát, mint a nagy fénybe belevakuló, lelkes társulási egyházi szolgá: „Mit akarsz, hogy cselekedjem?”, és indulj el a szelíd hang által kijelölt úton.

ifj. Almási Mihály

Az Istennek szent anygala

Az Istennek szent anygala
leszállt az égből,
megijedtek a pásztorok
nagy fényességétől.
De megszólalt a szép angyal:

„Ne féljetez tőlem,
nagy örömet hoztam néktek,
mérték nélkül, bőven:
mert belőle minden népnek
örök öröm árad.
Megváltója született ma
az egész világnak!
Úrrá és Krisztussá lesz majd
hogyha felnövekszik,
de ennek most ez a jele:
bepólyálva fekszik,
sőt: jászolban, újszülöttként,
hogy mindenki lássa:
milyen mélyre jött értetek
Isten Messiasa.”

Erre megzendült a menny is
angyalok karával:
„Dicsőség legyen Istennek
fenn a magasságban,
és a földön béke legyen,
ne háborús láрма,
jóakarát és szeretet
égi királysága!”

Ó, szüless meg énbennem is,
karácsony Királya,
hogy többé ne ünnepeljek
karácsonyt hiába!
Megtestesült szereteted
a szívembe zárva,
tégy karácsonyoddá engem
társaim javára!

Balog Miklós